

МОЛОДИЙ КОМУНІСТ

ОРГАН КІРОВОГРАДСЬКОГО ОБКОМУ ЛКСМУ

Рік видання V
№ 132 (483)

Неділя, 5 листопада 1961 р.

Ціна 2 коп.

З ТОБОЮ, РІДНА ПАРТІЄ, ВСІМ СЕРЦЕМ, РОЗУМОМ, ДУШЕЮ

ТИ ВЖЕ слухав по радіо, дорогий читачу, читав газету з текстом Програми Комуністичної партії Радянського Союзу. Твої думки, почуття, поривання, енергія — все, що є найсильнішого в юності — звернені в майбутнє. Інакше й не може бути. Разом зі своїми старшими товаришами — комуністами, нинішнє покоління радянської молоді побудує комунізм і буде жити при комунізмі.

Передові люди суспільства різних часів мріяли про комунізм, про краще життя народу. Про справедливе і для всіх щасливе життя тисячоліттями думали люди, які своєю працею заробляли для себе хліб. Але воно багато років було лише заповітною мрією.

Ленін, Комуністична партія допомогли нашому народові здійснити найзаповітнішу мрію — встановити справедливий лад, побудувати соціалістичне суспільство.

Але ще тоді, коли країна наша тільки починала будувати соціалізм, Ленін упевнено говорив: «Наша партія дивиться далі: соціалізм неминуче повинен поступово перерости в комунізм...»

І делегати історичного XXII з'їзду КПРС просто, зрозуміло і впевнено говорили про величкі горизонти комунізму, про наше заповітне і вже близьке комуністичне майбутнє. Вони затвердили третю Програму партії — Комуністичний Маніфест нашої епохи.

Хіба може бути більше щастя, ніж те, що випало на долю нашого покоління, на твою долю, юний друже! Тобі будувати комунізм, тобі жити при комунізмі!

Твої ровесники розуміють, що будувати комунізм — значить достроково вводити в дію ударні об'єкти новобудов, боротися за те, щоб в країні було більше металу, машин, вугілля, виробів хімії, був достаток сільськогосподарських продуктів. Ми знаємо, що можна надпланово тону вугілля або сталі, кожний додатковий центнер зерна, м'яса, молока наблизить наше прекрасне, світле завтра.

Ось чому в дні роботи XXII з'їзду КПРС, в ці переджовтневі дні, в нашій області, як і по всій країні, піднімається нова хвиля соціалістичного змагання молоді.

Наша праця — в ім'я великої мети, наші серця — з тобою, рідна партіє! — заявляють делегати на комсомольських конференціях, всі юнаки і дівчата Кіровоградщини на численних мітингах і зборах, які одноставно схвалюють нову Програму КПРС.

Твої ровесники з бригад комуністичної праці Альбіни Кравцової, Віктора Андріяша, Миколи Осіяна урочисто проголосили моральний кодекс будівника комунізму законом свого життя, взяли на себе нові зобов'язання.

У великий похід за високий урожай кукурудзи в 1962 році вийшли комсомольці і молодь Компаніївського району. Їх підтримали молоді кукурудзіводи Устинівського, Рівнянського районів. Вони вже зараз знають свої площі, відведені під качанисту, вивозять перегній, вивчають передову агротехніку.

Комсомольці, учні та піонери у ці дні золотої осені своїми руками закладають нові сади, парки і сквери, підсаджують дерева у тих місцях, де вони загинули. Часто можна зустріти учнів, які збирають металолом. То їх особистий вклад у рахунок піонерської дворічки.

Такі приклади патріотичних починань і хороших справ молоді. Перед тобою, друже, також величкий план, чудова перспектива. Тож не гай часу, знайди своє найкраще місце у здійсненні великої Програми партії. Пам'ятай, що твої сили, здібності, вміння дуже потрібні країні, народові, комунізму.

Нас веде вперед Комуністична партія — розум, честь і совість нашої епохи. Всім серцем, розумом, душею ми з тобою, рідна партіє. З усім жаром юних сердець ми завжди і в усьому будемо йти за тобою вперед, до нових звершень в будівництві комунізму!

Ливарники несуть вахту

У ЛИВАРНИЙ цех ми ввійшли в момент пробивання лютки у вагранці. Удар — і вогненна маса ринула в розливні ковші. В повітрі зірочками спалахують крихітки металу. Обличчя робітників, осяяні загравою, здаються рум'яними-рум'яними.

Монотонно постукують пневматичні формувальні верстати. За одним з них —

дівчина з великими очима і щасливою посмішкою — Ніна Рудковська. Рухи її настільки точні і швидкі, що важко навіть слідкувати за ними. Хвилина — і опока заформована. Ніна весело говорить:

— Ось так і працюємо. — І додає: — Від душі...

Від душі... В ці два слова проста робітниця вкладає великий зміст. Вони означають: працюємо зміло, творчо, прагнемо своїх працьовити краще, ніж учора, завтра краще, ніж сьогодні. Якщо у вересні Ніна формувала 320 — 360 корпусів м'ясорубки, то в дні роботи XXII з'їзду рідної партії, в дні трудової вахти на честь 44-х років в Великого Жовтня

Н. Рудковська відформовує за зміну 420 корпусів.

— Ви вчителі? — цікавиться ми.

— Син підросте, закінчує десятий клас...

І віриться: збудеться задумане цією жвавою робітницею.

А Ось за столами стоять жінки і дівчата в косичках і синіх фартухах. Перед ними гірками лежить формувальна суніш. Це працює бригада стержневиць, яку очолює Герой Соціалістичної Праці Лідія

Дем'яніна Резник — делегат XXII з'їзду КПРС. Одна з жінок обернулася, на її округлому лиці спалахнула посмішка. Це Євгенія Матвіївна Куликовська. Мова заходить про працю, про думи робітничі.

— Як трудимось? Добре, навіть дуже добре, — говорить Євгенія Матвіївна. — Ще 19 жовтня виконали десятимісячний план і послали рапорт у Москву Лідії Дем'яніні. Хай радіє разом з нами...

Поруч працюють Валентина Солохина, Раїса Іващенко, Галина Ферман і наймолодша в бригаді Юлія Музиченко. Юля — студентка-заочниця Уманського сільськогосподарського інституту.

Дивлячись на цих простих радянських людей і почуття великої любові проймаєшся до них. Це вони, їх колеги по праці своїми трудовими буднями наближають світле майбутнє.

— Чудові в нас люди, — говорить директор заводу «Більшовик» В. К. Гуляницький. — Гори з такими вернути можна. Справжні розвідники майбутнього. Вони будують його сьогодні, виборюючи почесне звання заводу комуністичної праці.

Г. ТОЛОК,
наш позаштатний кореспондент.
м. Кіровоград.

Трудящі Радянського Союзу! Всі сили на здійснення великої Програми будівництва комуністичного суспільства в нашій країні!

Вперед, до перемоги комунізму!

(із Закликів ЦК КПРС до 44-х роковин Великої Жовтневої соціалістичної революції).

— Від усього серця радий, що з'їзд рідної партії прийняв такі величкі накреслення. Тепер будуватимемо комунізм за конкретною програмою, — говорить молодий будівельник, комсомолець Микола Коркоц. Працюючи муляром будівельного управління цукробудтресту, він на 120—130 процентів виконує виробничі завдання і успішно навчається у вечірній школі робітничої молоді.

На знімку: Микола КОРКОЦ.
Фото М. САВКУНОВА.

За старання дівочі

ОТ І ЗАКІНЧИВСЯ похід за велику кукурудзу третього року семирічки. Чимало напружених днів, недоспаних ночей позаду у членів ланки Галини Дмитрієвої з колгоспу імені Куйбишева Новомиргородського району. Та не пройшло все це марно. Чудесниця шедро віддячила за дівочі старання: по 95 центнерів кукурудзи видав кожен з 38 гектарів площі. Свої успіхи дівчата присвячують святу Великому Жовтню.

Ю. ГАДЖІЄВ.

НАРАДА В ПИТАННЯХ СІЛЬСЬКОГО ГОСПОДАРСТВА

2 листопада Президія ЦК КПРС скликала в Кремлівському Палаці з'їзду нараду в питаннях сільськогосподарства. В роботі наради взяли участь делегати XXII з'їзду КПРС — керівники республіканських, крайових, обласних партійних, радянських і сільськогосподарських органів, працівники сільських райкомів партії, директори радгоспів, голови колгоспів, агрономів, зоотехніки, вчені, новатори сільськогосподарського виробництва, а також працівники апарату ЦК КПРС, планових і сільськогосподарських органів, редакцій центральних газет та журналів.

Тепло зустріли присутні керівники Комуністичної партії і Радянського уряду. Перед присутніми з промовою, присвяченою конкретним завданням у галузі сільського господарства, виступив Перший секретар ЦК КПРС, Голова Ради Міністрів СРСР Микита Сергійович Хрущов.

Товариш Хрущов підкреслив, що в Звіті Центрального Комітету, в доповіді про проект Програми і в резолюції з'їзду поставлено основні завдання в галузі сільського господарства. З'їзд накреслив перспективи розвитку сільського господарства, визначив рівень виробництва, якого має досягти наша країна в найближчі роки.

Незабаром після з'їзду, повідомив товариш Хрущов, Центральний Комітет партії і уряд проведуть зональні наради працівників сільського господарства. На цих нарадах будуть конкретно розглянуті завдання колгоспів і радгоспів різних зон країни, обговорені заходи, які необхідно здійснити найближчим часом для різкого збільшення виробництва зерна, м'яса, молока та інших продуктів. Радянський народ уже в

1962 році повинен відчувати реальні плоди здійснення тих заходів по сільському господарству, які намічені XXII з'їздом партії.

У своєму виступі товариш Хрущов сказав, що першочерговим і найважливішим є питання правильного використання землі, зміни структури посівних площ з метою збільшення виробництва зерна і продуктів тваринництва.

Велику роль у піднесенні сільського господарства мають відіграти дослідно-показові радгоспи і колгоспи, на прикладі яких треба вчити як керівні кадри, так і широкі маси колгоспників та робітників радгоспів. Тепер виняткового значення набуває поширення досвіду кращих колгоспів і радгоспів, передовиків сільського господарства.

Велику увагу товариш Хрущов приділяв питанням добору і виховання кадрів директорів радгоспів, голів колгоспів, керівників сільськогосподарських органів.

М. С. Хрущов закликав колгоспи і радгоспи розробити конкретний план виробництва м'яса з тим, щоб кожний колгосп і радгосп мав як мінімум 75 центнерів м'яса на 100 гектарів орної землі і 16 центнерів на 100 гектарів інших сільськогосподарських угідь. Було підкреслено, що нам треба відмовитися від обліку виробництва м'яса в так званій живій вазі. Головним і єдиним повинен бути показник виробництва м'яса на 100 гектарів орної землі і угідь у забійній вазі.

Особливу увагу приділяв товариш Хрущов вирощуванню в усіх зонах країни кукурудзи як на сухе зерно, так і на силос з качанями воскової стиглості, а також цукрових буряків, кормових бобів, гороху.

Товариш Хрущов спинився також на питаннях насінництва бобових і зер-

нових культур, механізації сільського господарства, збільшення виробництва добрив, вдосконалення структури сільськогосподарських органів і посилення їх зв'язку з життям, підготовки і перепідготовки кадрів директорів радгоспів, голів колгоспів, агрономів та інших сільськогосподарських працівників.

Закінчуючи свій виступ, М. С. Хрущов вказав на необхідність підвищити роль сільських райкомів партії, які повинні стати справжніми організаторами колгоспників і робітників радгоспів на розв'язання поставлених завдань.

Ми повинні все зробити, не пошкодувати сил для того, щоб Програма Комуністичної партії була виконана. Це і прославлятиме наш час, нашу партію, наш народ, наше марксистсько-ленінське вчення.

(ТАРС).

ПОЧЕСНЕ ЗВАННЯ ЗДОБУТО

П'ЯТЬ ДОЯРОК першої комплексної бригади артілі «Молода гвардія» — Раїса Меланіч, Альвіна Кваша, Галина Коваленко, Галина Вовк і Любов Чорноморець вирішили боротися за високе звання бригади комуністичної праці імені XXII з'їзду КПРС.

Лишилось позаду чимало днів напруженої праці, боротьби за високу надобу молока. Збудженіми і радісними збирались працівники ферми на збори. З цієї нагоди було випущено бойовий листок «Хто сьогодні попереду». «Меланічків» широко вітали товариші по праці, поздоровляли з успіхами. А вони, ці успіхи, великі. Раїса Меланіч одержала від кожної корови по 2938 кілограмів молока при

річному зобов'язанні 3000, Любов Чорноморець — по 2752 кілограми при такому ж зобов'язанні. Понад 2600 літрів молока одержали від кожної із закріплених за ними корів А. Кваша, Г. Коваленко, Г. Вовк. Це створило впевненість у тому, що до кінця року зяті зобов'язання будуть виконані.

Секретар парторганізації колгоспу І. Щербій тепло поздоровив дівчат з новими успіхами, повідомив про рішення правління і партбюро колгоспу присвоїти їм бригаді звання колективу комуністичної праці імені XXII з'їзду партії. Передових доярок нагороджено Почесними грамотами.

М. ПИРОЖЕНКО,
Рівнянський район.

Професію штуртурниці Ольга КОВАЛЬОВА здобула, працюючи на спорудженні Кременчуцької ГЕС. А зараз дівчина трудиться в Кіровоградському облбудтресті, набуває ще однієї спеціальності — муляра. Відмінно справляючись з своїми виробничими завданнями, Ольга не менш успішно навчається на заочному відділенні Одеського технікуму зв'язку.

На знімку: О. КОВАЛЬОВА.

Фото М. САВКУНОВА.

Життя вчить, життя підказує

УСТИНІВКА

СЕКРЕТАР Устинівського райкому комсомолу Марія Дема розпочала свою звітну доповідь з успіхів, з того хорошого, що зробили юнаки й дівчата району, назвала з десяток прізвищ молодих передовиків. Це — кукурудзовод колгоспу імені Жданова Вадим Мірошніченко, доярка радгоспу «Інгульський» Олена Цвик, скотар колгоспу імені Кірова Павло Царенко, доярка радгоспу «Устинівський» Єва Опалько та інші. Для більш як двотисячного загону комсомолу району — це дуже мала кількість. Дивно, що з трибуни конференції не прозвучало жодного імені послідовників М. Савченка, Л. Лукашевського, О. Гіталова.

Ціком слушне зауваження на адресу райкому комсомолу висловив заступник секретаря комсомольської організації радгоспу «Сагайдак» **Олександр Крупка**: — Райком комсомолу мало займався ідейно-виховною роботою. Чому в нас нема колективів і тільки лічені одиниці ударників комуністичної праці? Нам мало довіряють, стараються всіляко опікати. Треба більше розвивати ініціативу, сміливіше покладатися на молодь.

Марія Дема побіжно констатувала і факт провалу зобов'язань по розведенню кролів, посадці садів та лісосмуг, хоч район посідає одне з останніх місць в області.

Секретар комсомольської організації радгоспу «Сагайдак» **В. Дивин**, секретар комсомольської організації радгоспу «Інгульський» **В. Поліщук**, доярка колгоспу імені Шевченка **Н. Сніговська** та інші гостро критикували райком комсомолу за відірваність від первинних організацій, незнання запитів і потреб молоді, низький рівень ідеологічної роботи.

Схвально зустріли делегати конференції виступ завідуючого райвідділом народної освіти **Г. Новицького**, який наголосив на важливості підвищення загально-освітнього і політичного рівня юнаків і дівчат.

Одноставно думку всіх делегатів висловив секретар комсомольської організації колгоспу імені Куйбишева **Яків Трутень**:

— Часто-густо керівники колгоспу більше турбуються про кукурудзу і молоко, а про людину забувають.

Так, у наш час розгорну-

того будівництва комунізму турбота про людину повинна бути в центрі уваги комсомольської організації району. Йдеться про серйозне поліпшення політико-виховної і культурно-масової роботи. Адже, насамперед, робота з людьми визначає успішне розв'язання господарських завдань, виконання соціалістичних зобов'язань.

Делегати конференції справедливо вказували на те, що райком комсомолу мало звертав уваги на політичне виховання юнаків і дівчат. В минулому навчальному році в системі політосвіти було багато серйозних хиб. Через погані добір кадрів пропагандистів, невміння організувати перестали існувати політгуртки при первинних організаціях колгоспів імені Кірова, ім. Леніна, ім. Орджонікідзе, радгоспу «Сагайдак».

Слід було сподіватися, що в цьому навчальному році райком виправить свої промахи, по-діловому візьметься за цю справу. Проте перші заняття в системі політосвіти виявили бездіяльність райкому комсомолу. Бо чим же інакше можна пояснити той факт, що в первинних організаціях тих же колгоспів імені Кірова, імені Фрунзе заняття в політгуртках не відбулися. Значить, райком повторив минулорічні помилки: несерйозно підійшов до комплектування гуртків слухачами, добору пропагандистів, віддає цю важливу ділянку ідеологічної роботи на відкуп секретарям первинних організацій.

Виступаючи в дебатах справедливо докоряли райкому комсомолу, окремим керівникам колгоспів за

неувагу до культурних потреб молоді. В колгоспах імені Куйбишева, імені Шевченка та інших юнакам і дівчатам ніде відпочити, клубні приміщення не відповідають своєму призначенню, художня самодіяльність вкрай занедбана. Виняє у цій справі і райвідділ культури, який утримує на посадах завідуючих клубами і бібліотеками «ключників» таких, як **Л. Богачов** (радгосп імені Димитрова).

Делегати конференції завідувач Сіпанівської сільською бібліотекою **Людмила Олійник** розповіла про цікавий досвід роботи з читачами по пропаганді Програми партії. Доречно запитати секретарів райкому, завідуючого районним відділом культури: чому ж цей досвід не став надбанням всіх бібліотек району?

Нинішній рік багатий подіями історичного значення. Партія виробила широку програму комуністичного будівництва. І виконувати ці великі накреслення разом з усім радянським народом належить юнакам і дівчатам. Це покладає велику відповідальність на райком комсомолу, на первинні організації за політичне виховання молоді.

В роботі конференції взяли участь і виступили з промовами перший секретар райкому КПУ України **М. П. Рябовол**, член бюро обкому ЛКСМУ, редактор газети «Молодий комунар» **П. Д. Марченко**.

Організаційний пленум РК ЛКСМУ обрав першим секретарем райкому **В. Д. Дивина**, другим — **В. В. Бурлаченко**.

О. ШКАБОЯ.

ПРО ЩО НЕ ЗНАЛИ В РАЙКОМІ

МАЛА ВІСКА

ЗНАЙОМСТВО з багатьма делегатами комсомольської конференції відбулося задовго до її відкриття. Спочатку в селі Паліївці, в колгоспі імені Щорса, а згодом — в Комсомольському відділу радгоспу Маловисківського цукрокомбінату.

В Паліївку нас привів лист групи комсомольців. Серед них не було підпису **Людди Балабкіної**, але її прізвище кілька разів назване в райкомі комсомолу, а потім і в правлінні артілі, привернуло увагу, і тому хотілося познайомитися з дівчиною.

А через кілька днів виступ **Л. Балабкіної** уважно слухали делегати Маловисківської районної комсомольської конференції.

Похапцем, п'яте через десяте, намагаючись прикрити промахи у виховній роботі райкому комсомолу серед юнаків і дівчат району, говорив у звіті секретар райкому ЛКСМУ **Л. КЛЮЧКО**.

— Райком комсомолу, — сказав у своєму виступі секретар комсомольської організації колгоспу «Победа» **В. КІШКА**, — про головне забув — про роботу з людьми.

Ми не випадково згадали виступ кращої доярки району **Людди Балабкіної**, яка хоч і небагатослівно, але все ж вірно сказала про роботу з молоддю. В селі, де живе **Людда**, працював завідувачим клубом **т. Колісник**. Не по душі була йому ця робота. Культмасовик повинен всім серцем вболівати за дозвілля юнаків і дівчат, їх старших товаришів, запалювати вогник ініціативи. А в **т. Колісника** була міщанська, гнила душа: все собі, все для себе. Прагнення побільше мати грошей штовхнуло його на крадіжку і привело на лаву підсудних. В райкомі комсомолу ще раніше знали, що **Колісник** завалив культмасову роботу в сільському клубі. Але

в райкомівців до нього руки не дійшли.

Масово-політична робота серед молоді — один з найслабших ланцюгів в роботі райкому ЛКСМУ. За звітний період зовсім мало використовувались найбільш дійові форми і методи виховної роботи, не популяризувався досвід кращих культурмійців, пропагандистів і лекторів району. В сільськогосподарському виробництві повільно росли ряди ударників і колективів комуністичної праці. Чи не тому, як сказав у своєму виступі комсомольський вождь дільниці обласного цукробудтресту **В. ЗАГОРЮК**, була у них лише одна молодіжна бригада, яка боролася за звання комуністичної, та й та розпалася.

Такий випадок повинен був схвилювати керівників районної комсомольської організації, а в Малій Вісці про нього до дня роботи конференції навіть не знали. Коли з трибуни комсомольської конференції інженер Маловисківського цукрозаводу **А. КОЗИНСЬКИЙ** розповів про те, що один юнак (прізвище його **Захарченко**) пішов навчатися в духовну семінарію, мало хто із делегатів конференції повірив цьому. Атеїстична пропаганда, боротьба з різними релігійними забобонами і течіями райкомом комсомолу була поставлена вкрай незадовільно. **А. Козинський** наводить такий приклад: вчилася в школі **Люся Захарова**. Батьки її були сектантами. Втягнули й дівчину в це брудне «товариство». Від передчасного морального спустошення **Люсю** врятували її друзі — комсомольці. У відділі кадрів потурбувалися, щоб вона одержала якусь спеціальність. Влаштували — і забули про неї.

Людина, яка буде свідком комуністичного завтра, повинна всебічно розуміти навколишнє життя, мати спеціальну, а то й вищу освіту, жити і працювати, керуючись моральним кодексом будівника комунізму. Це підкреслювали у своїх виступах делегати. В роботі конференції взяли участь і виступили з промовами секретар райкому партії **т. РАДЧЕНКО** і член бюро обкому комсомолу **т. ЖУЧЕНКО**.

Відбувся організаційний пленум Маловисківського райкому ЛКСМУ. Секретарями обрано **т. Л. А. КЛЮЧКА** і **В. С. КОМАЙГОРОДСЬКОГО**.

О. ЧЕРНЕЦЬКИЙ.

ОНУФРІВКА

У ПЕРЕРВІ, після звітної доповіді, між делегатами конференції я почув таку розмову:

— Цікаво, сьогодні для нас буде концерт?

— Та ти що? В районному Будинку культури й на великі свята концерт — ціла проблема.

Можливо, цей випадковий підслуханий діалог і не залишив би сліду в пам'яті, коли б після цього майже кожний виступаючий на конференції не говорив про культурно-масову роботу.

— Молодь колгоспу «Путь Октября» працює добре, керівники артілі час від часу похваляють молодих кукурудзоводів, тваринників. А от про їхній відпочинок не турбуються, — запально говорив секретар комсомольської організації **М. Голобородько**. — Новий клуб будують, як мокре горить. Будівельні матеріали давно завезені, комсомольці завжди готові прийти на допомогу майстрам. Та все гальмується тим, що правління не виділяє дошок для рихтувань.

На конференції виявилися й інші подібні факти. Делегати правильно підкреслювали, що в спорудженні нових клубів завжди повинні брати найактивнішу участь юнаки і дівчата. Адже це дає змогу значно здешевити будівництво, прискорити його. В таких випадках і правління колгоспів охоче йдуть назустріч молоді. Це підтвердив, між іншим, секретар комсомольської організації колгоспу імені Чапаєва **Л. Хмара**. Молодь села енергійно працює на будівництві двох дитячих садків, лікарні, магазину, ще й клуб має намір спорудити.

— Більше треба покладатися на свої сили, — додала з трибуни конференції завідувача районною бібліотекою **Л. Комлач**, вона ж секретар комсомольської організації райвідділу культури. — Не чекайте, поки з райцентру направлять до вас завідуючого клубом. Вибірайте з числа комсомольців хороших культмасовиків-організаторів і доручайте їм клуби.

Комсомол виховує молодь в душі суворого додержання принципів і норм комуністичної моралі. Своєю роботою в школі і в піонерській організації комсомол покликаний брати активну участь у формуванні життєрадісного, працьовитого, фізично і морально здорового покоління.

(З Програми Комуністичної партії Радянського Союзу).

Геть скуку з клубів!

Що ж, до деякої міри **Л. Комлач** права. Але шляхом слушні й зауваження делегатів про те, що секретарі райкому комсомолу **І. С. Синицістін** та **А. С. Ярушенко** повинні були більше допомагати районному відділу культури, первинним комсомольським організаціям в добірці кадрів культосвітніх працівників. Тоді б в селах **Лозоватці**, **Камбурлівці**, **Сметанівці**, **Зибковому** та деяких інших клубна робота не була б занедбана, хоч там завідують клубами комсомольці. Правильно говорилось на конференції про те, що райком комсомолу, первинні організації дуже мало заслуговували звіти культосвітніх працівників.

Секретар комсомольської організації колгоспу «Дніпро» **Є. Шашло** звернула увагу делегатів на те, що глибоше треба вивчати кращий досвід культурно-масової роботи, всіляко поширювати його.

— У нас клуб працює добре, — говорила вона. — В звітній доповіді йшла мова про те, що цікаво і змістовно організовується масова робота у **Млинківському** і **Василівському** клубах та бібліотеках. Безумовно, кожний з нас знає і те, що обидві районні бібліотеки, які ми завідуємо **Ліда Комлач** і **Таня Шагрібна**, входять до числа кращих в області. Чому ж в інших селах лише за чутками знають їхній досвід? Тут пряма вина райкому комсомолу, працівників районного Будинку культури.

Власне, про яку допомогу з боку цього культосвітнього закладу може йти мова, коли і в райцентрі не можуть створити хорошу художню самодіяльність, нема агіткультбригад. Як висловився один з делегатів конференції, «працівники Будинку культури повільно за високими стінами».

Багато делегатів приєдналось до думки секретаря парторганізації колгоспу «Шляхом Леніна» **І. П. Стельваги**, який говорив, що господарські питання в більшості колгоспів вирішуються непомітно, а от культурно-освітня робота залишається безлічним питанням.

В роботі конференції взяла участь і виступила з промовою секретар **Онуфріївського райкому партії І. О. Саконова**.

Відбувся організаційний пленум райкому комсомолу. Секретарями РК ЛКСМУ обрано **т. І. С. Синицістін** і **М. С. Голобородько**.

О. ДУЧЕНКО.

ДРОГІ ДРУЗІ! Ви, напевне, добре знайомі з журналом «Знання та праця», охоче читаете цікаві, змістовні матеріали, які друкуються в ньому.

Сьогодні журнал «Знання та праця» у нас в гостях. На цій сторінці ви зможете прочитати репортаж про перегон плавучого доку з Балтійського в Чорне море, різні інформації.

Всі ці матеріали будуть надруковані в 11-му номері журналу.

ЧОРНЕ море... Знайомий бірюзовий простір дедалі ширше розкривається перед нами. За кормою тануть у сонячному мареві турецькі береги. Чорне море!.. Особливо рідне воно тепер, після безприкладно важкого рейсу, коли кожна хвилина здавалася добою, кожен тиждень — роком. На зтомлених, змарнілих обличчях зваривши бачу радісні посмішки. Скоро вже з'являться береги Батьківщини. І мимоволі пригадуєш те, що лишилося позаду.

1. ЗАВДАННЯ було сформульовано так: у зв'язку з появою в Чорноморському пароплаванні великої кількості суден, водотоннажність яких перевищує 40000 тонн, перевести гігантський плавучий док з порту Кронштадт у чорноморський порт Іллічевськ.

Що й казати, завдання складне. Доведеться обігнути всю Європу, подолати океан та шість морів. Чи можливо це? Адже док не розрахований на такі мандрівки. Його місце — в закритих портах, і цьому відповідає конструкція споруди. У довжину док має 250 м, а в ширину — 60, тобто площа його дорівнює 1,5 га. Та й башти в нього не маленькі — більш як на 20 метрів підносяться над водою. У шторм, коли хвилі досягають завдовжки 250 і більше метрів і заввишки понад 10 метрів, така «трисочка» неминує зазнає катастрофи: опиниться док на двох гребенях — і під власною стотисячотонною вагою переломиться.

Як же зробити док міцнішим? Фахівці перебрали чимало варіантів. Спочатку пропонували скріпити його сталлю. Але розрахунки показали: навіть тисячі тонн її анічогісінько не дадуть. Тоді розглянули й навіть тимчасово прийняли другий проект: розрізати док на дві частини й у такому вигляді транспортувати.

Однак дехто не погодився: док можна, мовляв, провести і нерозрізаним. Це зеконотить час і десятки мільйонів карбованців.

Вирішальне слово належало найстаршому спеціалісту в питаннях міцності суден академіку Юліану Олександровичу Шиман-

ському. І той відповів: якщо рейс відбудеться в липні—серпні, коли шторми бувають рідко, док можна не розрізати.

Водночас роз'язувалася ще одна проблема: як та чим буксирувати велетня через океанські простори, через вузькі протоки Данії й Туреччини, через мілководдя Англійського каналу. Адже ларусність лише однієї стінки доку — третина гектара. Досить повіяти вітерцю — і док попливе кудись убік. А що робити, коли шаленіє ураган?..

Та от уже роз'язано останні проблеми. Тисячі людей, десятки підприємств допомагають морякам. От-от прибудуть зі Сталинградського канатного заводу спеціальні сталеві троси завтовжки 65 мм і завдовжки в кілька кілометрів. Судноремонтники Туапсе готують до походу супертанкер «Пекин». На калінінградській верфі закінчують спорудження новенького морського буксира «Посейдон». З Одеси в Кронштадт поспішає буксир «Атлант», а з Мурманська — буксир «Аргус». Остаточних строків походу ще не встановлено. Капітани й матроси тривожно вдивляються в далечінь: скільки ще чекати, поки вщухне цей клятий вітер?

2. КОРАБЛІ експедиції 27 червня віддають швартови. Обрублено масивні якірні ланцюги, що утримували док. Капітан «Пекина» Борис Пимонівч Остафевський віддає чіткі команди, і вся армада кораблів слухняно анповзає на простір Фінської затоки. Незчисленні повороти серед обмілин та островів. Свіжий вітер заважає працювати. Здається, марно сподівалися, що він швидко вщухне.

А тим часом море темнішає. Дедалі більш хвилі мчать назустріч і з гарматним гуркотом гатять у борти. Вода вирує. І от уже — справжній десятибальний шторм.

З доку надходять тривожні сигнали. Капітан Євген Корнійович Чайка передає, що інженери-теозометристи й докмейстери М. А. Сожирко та О. І. Зайцев повідомляють про дедалі більш напруження в конструкціях. Чутливі прилади реагують, здається, на кожний поштовх. Док — ніби жива істота. Він уперто, знов і знов відхиляється від курсу, стає боком до хвилі. Один лише супертанкер «Пекин» стримує й скеровує його, і тут дається взнаки досвід і самовладання капітана Остафевського.

Минає доба. Шторм вщухає. Тільки тепер впритул підступають до доку інші кораблі. Раніше це було неможливо: ударить хвилею об височенну стіну — трісок не збереш.

Датські протоки. Навколо — мілководдя й старі німецькі мінні поля. Щоб пройти їх, доводиться зупинитись і вкортити буксирні троси. Це теж нелегко, адже кожний метр троса важить більше 15 кг! З цим справляються механізми танкера. Ім обережно допомагають люди. Обережно! Бо досить хоч на мить забаритись — і сталеві 17-тонна змія ринеться по палубі, змітаючи все на своєму шляху.

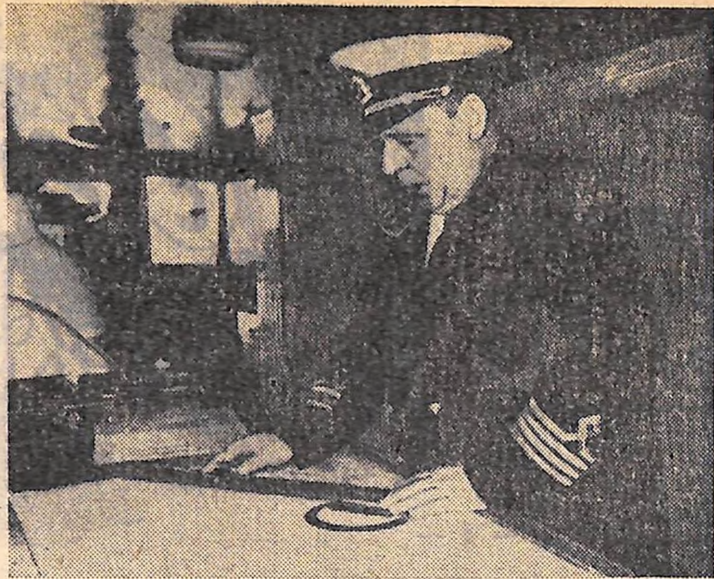
Повільно йдемо вперед через вузькі, покручені фарватери. Вдаліні зеленіють поля, червоними плямами палають черепичні дахи

датських ферм. Зустрічні судна стишують хід і повільно проповзають понад самісіньким берегом — далі від небаченого велетня.

Та от Ютландський півострів обігнуто. Входимо в Північне море. Радист Бабенко прийняв по фототелеграфу синоптичні карти європейських станцій. Погода скрізь чудова. Подовжуємо буксирні троси й починаємо спускати на південь. Та що це? Замість сонця — свинцеве небо. Від Англії повзуть знайомі баранці штормових хмар. Захід криваво-червоний. Кому вірити: прогнозу чи власному досвіду? Роздумувати ніколи. По експедиції передано неперемінний наказ: «Повертатися назад, під захист мису Скаген».

Три доби над північним заходом Європи шаленіє шторм. У голландських портах повалено велетенські крани, десь загубились десятки рибальських суден, звідусіль чути: SOS! SOS! SOS! Ми самі насили рятуємо док, що його крутять змінні течії поміж піщаних обмілин та мінних банок. Та тільки-но вітер почав вщухати — експедиція знову рушає вперед.

В Англійському каналі нас зустрічає туман. У сірій імлі звідусіль доливають протяжні сирени. Невтомно обертаються радіолокаційні антени. На їх екранах блимають численні імпульси: навколо — багато різних суден. Це й не дивно, бо експедиція йде най-

Мис Сан-Вісенті. Ще не вщух шторм, а вже на кораблі обрушується східний вітер «левантос».

Мис Матапан на півдні Греції. Десятибальний шторм.

Мармурове море. Знову шторм!..

Для цієї пори року просто виняткове невезіння. Щоправда, після Гібралтару ми пройшли 1200 миль, майже чверть усього шляху, під ясным бірюзовим небом по спокійному Середземному морю. Ми скористалися цим, щоб

На знімку: капітан далекого плавання, начальник експедиції по перегону плавучого доку з Балтійського в Чорне море — Леонід Євгенович ПОЛІН.

ки послали на підмогу ще буксирні судна, а троси між «Пекином» і доком вкортити. Та ми не погоджуємось. Чекати ми не можемо, а вкортувати трос — означає свідомо йти на зіткнення кораблів.

І тут несподівано експедиція знову починає рухатись уперед і влевнено долає протоку. Тільки тепер турки зрозуміли, що п'ять годин вимушеного тупцювання на місці ми не витратили марно: тз був експеримент, — і от знайдено найкращий маневр для подолання зустрічної течії.

Нарешті — Босфор. До пізньої ночі встаніє спереважає з істамбульськими морськими чинами. Вони ціяк не можуть повірити, що ми вийдемо в Чорне море. Все ж мені вдається домовитися з ними. Вони обіцяють нікого в протоку не пускати, доки нею проходимуть наші кораблі.

Четверта година ранку 25 серпня. На сході ледь посвітліло. «Пекин», док, морські буксири «Посейдон», «Атлант», «Аргус», криголами «Торос» і «Владимир Ільич» та два турецькі буксири втягуються в Босфор. Стамбул прокидається. Щохвилини дедалі більше людей з'являється на набережній. Чутка про дивовижний караван летить над містом. Забаром нас вітають гучними окликами вже десятки тисяч стамбульців.

Звичайно в Босфорі стоять на якорі багато кораблів з усіх країн світу. А зараз — жодного. Поліцейські катери розганяють останні фери — дрібні пасажирські суденця, що перевозять людей між європейським і азійським берегами.

Течія стрімка, та нас вона не може зупинити. Нарешті о дев'ятій ранку досягли найтіснішого місця протоки — Румелійської вузькості. Раптом з доком сталося несподіване: потрапивши у дві протилежні течії, він почав швидко повертатись поперек Босфору. Ще трохи — і він утворить міст між Європою і Азією...

Машини «Пекина», буксирів та криголамів працюють на граничних обертах. Машини ревуць, стогнуть, надриваються... А док не припиняє свого трагічного руху... Хлюпочуть хвилі... Вирує вода, збита в піну десятками гвинтів... Минь, здається, розтягнулася на години... Ще трохи, ще... Рух доку гальмується, гальмується... Ставі!.. Криголам «Владимир Ільич», з'єднаний носом з кормою доку, ніби став утричі потужнішим. Титаничним зусиллям він обертає неслухняного велетня навколо невидимої осі... Все...

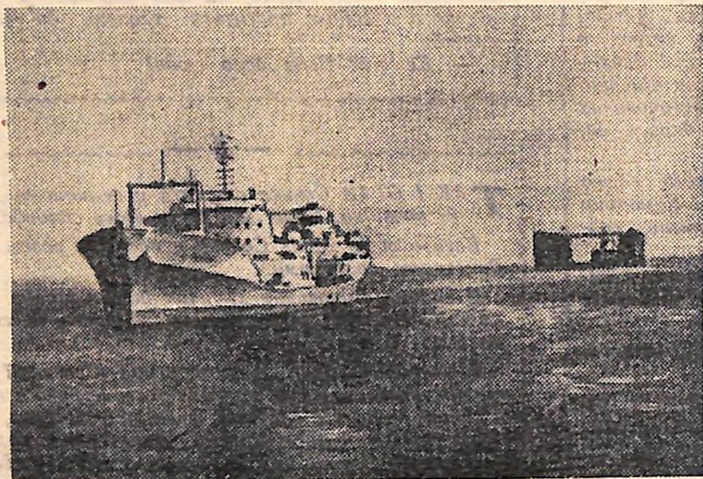
Зойк полегшення — і справжня овація на честь ще однієї перемоги радянських моряків лунає на берегах старовинного Босфору.

Тринадцята година. Туреччина вже за кормою. На третій день, 28 серпня, входимо в Іллічевський порт. 5200 миль подолано за 61 добу. Микита Сергійович Хрущов назвав це безприкладне переведення плавучого доку вантажопідійомністю 60000 тонн хорошим подарунком ХХІІ з'їздові КІРС.

НЕБУВАЛИЙ РЕЙС

РЕПОРТАЖ

Розповідає капітан далекого плавання, начальник експедиції по перегону гігантського плавучого доку
ПОЛІН
Леонід Євгенович

В Балтійському морі. Попереду — супертанкер «Пекин».

І от, нарешті, позаду острови Егейського моря. Перед Дарданеллами нас зустрічає чорноморський криголам «Владимир Ільич». Його привів капітан Семен Іванович Тьомкін, щоб підмінити «Сибірякова». Попереду — останній, найсерйозніше випробуваний.

4. НА СВИТАННІ розпочалася наша передостання битва з морем — за Дарданелли. Відразу ж відчуваємо сильну зустрічну течію. Вперед посуваємося втричі повільніше — 1,5 милі на годину. Але все-таки рухаємось, поки не досягаємо вузькості біля турецького порту Чанаккале. Тут течія стає такою, що перевищує нашу швидкість. Експедиція зупинилася.

Невже закордонні фахівці мали рацію, коли передірали, що док через ці протоки не провести? Невже даремно втрачено стільки зусиль, часу?

Кораблі оточено численними поліцейськими катерами. Місцеві спеціалісти старанно вивчають усі можливості дальшого руху. Минає година, друга, третя... Кораблі роблять якісь маневри, незрозумілі для турків, і ті вирішують: треба, щоб радянські моря-

старшою морською артерією. Тут всюди сила-силенна потоплених кораблів. Кожної миті чекає, що буксирні троси, які провисають на велику глибину, зачепляться за корпус затонулого корабля, і тоді — катастрофа: «Пекин» зупиниться, а сталева гора доку наповзе на нього.

Та ось, нарешті, зникають за обрієм скелясті, похмурі береги Англії. Ліворуч тоне біла цятка французького маяка Ушант. Перед нами відома своєю непривітністю Біскайська затока.

3. ТЕПЕР, коли тисячі миль уже подолано, коли боротьба закінчилася перемогою, трудно сказати, де, в якому місці було найважче.

Біскайська затока. Буря. Мис Фіністерре. Португальський пасат переходить у страшний шторм. Вітер шурпає гребінні хвилі через двадцятиметровий док. Навіть здаля видно, як «грають» його стіни, як через палубу мчить справжня ріка. А капітан Чайка спокійно доповідає:

— Напруження 1100 кілограмсантиметрів. Прогин ± 170 мм. На доку все гаразд.

За годину:
— Напруження півтори тисячі кілограмсантиметрів.

А критична норма — 1800. «Пекин» маневрує, робить усе можливе й неможливе. Ось вона, та буря, що найбільше нам загрожувала... Довжина хвилі уже понад сто метрів. І так — шість довгих днів, поки експедиція йде повз Португалію.

На різних широтах

АВТОМОБІЛЬ «МРІЯ»

У БЕЛЬГІЇ автолюбитель Альфонс де Жонкер збудував автомобіль власної конструкції. Мотор його заводиться від голосу людини — треба тільки знати потрібне слово. Коли попереду виникає перехрестя, радарна система зупиняє автомобіль. Двері гаража водій відкриває світловим сигналом. Якщо за руль сяде «незнайома» людина, дається гучний сигнал тривоги. Ще 18 різних удосконалень повинні довести, що автомобіль Жонкера дійсно заслуговує назви «Мрія». Винахідник має намір зробити на своїй машині кругосвітню подорож, яка закінчиться в Японії під час чергових олімпійських ігор. Все гаразд у цьому автомобілі, крім ціни: коштує він 44 тисячі доларів.

ОПЕРАЦІЙНА... В БАРОКАМЕРІ

Сучасна хірургія, як відомо, успішно проводить операції на серці. Але такі операції пов'язані з великими труднощами. Серце людини сьогодні можна зупинити лише на сім-вісім хвилин. Якщо ж «включити» його на довгий час, — ніякі засоби не повернуть оперованого до життя.

Як же збільшити цей строк? Над такою проблемою працюють учені всього світу. Деякою мірою розв'язати її пошастало голландському лікареві Борема. Він виявив, що коли операцію проводити в приміщенні з підвищеним тиском, серце може лишатися зупиненим аж 15 хвилин.

НЕВИГАДАНА
ІСТОРІЯ

- 1 -

У ПРЕСІ іноді з'являються короткі хвилюючі замітки про те, що через декілька років після закінчення Великої Вітчизняної війни знову зустрілись товариші по зброї. Читаючи одне з таких повідомлень, ми згадали історію, яку нам розповів колишній фронтовик Василь Шанаурін. Шанаурін висловив думку, що добре було б дізнатися про долю сина полку, хлопчика — цигана за національністю, врятованого воїнами.

... Осінь 1944 року. Радянські війська, громлячи німецько-фашистські полчища, вийшли на кордон з Румунією. Розуміючи, що війна програє, гітлерівці жорстоко мстилися мирному населенню. Недалеко від станції Глибока розгорівся гарячий бій. Ворог намагався затримати просування наших підрозділів. Години півтори тривала перестрілка. Декілька разів радянські солдати намагалися піти в атаку, але ворог вів сильний вогонь, і просунулися ніяк не вдалося.

Посланий у розвідку Василь Шанаурін через декілька хвилин повернувся в розташування розвідувального взводу і доповів командирові, що вздовж лісу німці будують укріплення, тягають колоди, а на узліссі встановлюють перевозні бетоновані кулеметні точки. Солдат ще додав:

— На узліссі зліва видно хлопчика на дереві, а внизу фашисти розкладають вогнище.

- 2 -

КОМАНДИР підійшов до польового телефонного апарату.

— Двадцять перший, я — чотирнадцятий, не можу гаяти ні хвилини. Зліва на узліссі, орієнтир 250 вліво, фашисти збираються спалити хлопчика. Дитину посаджено на окреме дерево, що стоїть метрах в десять від гаю. Вздовж узлісся, на протязі двох-трьох кілометрів споруджується укріплення під прикриттям кулеметного вогню перевозних бетонованих точок. Дитину можна врятувати, якщо відкрити вогонь по укріпленню ворога.

Хвилин через п'ять шквал артилерійського вогню обрушився на ворожу передову позицію. Командир взводу викликав перше відділення і запитав солдата:

— Хто готовий добровільно піти на виручку хлопчика? Попереджаю, вся смуга прострілюється кулеметним вогнем.

— Дозвольте мені! — попросив Василь Шанаурін.

— І мені, — підтримав його Свірін.

Сміливці перейшли нагорбок і тут побачили, що дерево вже горить. Густий дим затягнув кроню. Вогонь палав поки що в нижній частині могутнього дуба.

— Видно, облили бензином, інакше сирій стовбур не запалив, — тихо сказав Василь товаришу.

Вони повзли, робили короткі перебіжки, намагалися якнайшвидше добратися до дерева і, що б там не було, врятувати хлопчика.

- 3 -

ОСТАННІ 150 метрів Шанаурін і Свірін бігли. Двоє ворожих солдатів все ще тягли до палаючого дуба сушняк і солому. Василь раптом відчув, як обпекло йому ногу вище коліна, потім куля вп'ялася в бік. А Свірін упав, уткнувшись підборіддям у землю.

— Ти поранений? — запитав Шанаурін.

— Біжи один, я спробую сам себе перев'язати і прикрию тебе вогнем.

Василь побіг. Фашисти так були зайняті своєю справою, що не помітили, як перед ними виріс ніби з-під землі радянський солдат. Вони в паніці кинулися в ліс, але схватитися не встигли. Василь дав автоматну чергу.

Не роздумуючи й секунди, він закрив пілоткою обличчя, звільнився від дисків і кинувся у вогонь. Кулі спустилися вниз з загорнутою у плащ-палатку дитиною, гімнастюрка і штани на ньому горіли.

Опан'ятався солдат в госпіталі. Першим запитанням його було: «Як хлопчик?»

Лікар здогадався, про кого йшла мова, і відповів, кивнувши головою на ліжку, що стояло поруч:

— Живий ваш Семен.

— Чому Семен?

— По-нашому він ні слова не розуміє і не говорить, і ми дали йому це російське ім'я.

Шанаурін побачив поруч на ліжковій хлопчика. Віднілося лише чорне курчяве волосся, обличчя й руки були забинтовані.

— Справи хлопчика кращі ваших. Через півмісяця випишемо.

- 4 -

ВАСИЛЬ одержав два поранення і опік руки, шії, спини. Обличчя він зумів врятувати, але волосся на потилиці обгоріло.

Через тиждень Семена розбинтували, і він став поправлятися. Василь почав навчати його російській мові, хлопчик почав незабаром дещо розуміти і навіть трохи говорити.

— Одного разу він довго дивився на портрет Леніна, а потім запитав Василя:

— Хто це?

— Ленін.

— Не знаю цієї людини.

— Це наш вождь, розумієш?

— Ти врятував мене, твій вождь врятував мене. А мій батько й мама, весь наш табір німці танками знищили. Я один залишився. Вночі вирішив помститися за кров циган. Підпалив будинок з офіцерами. Але мене спіймали і хотіли спалити.

Через місяць Шанауріна виписали в частину. Коли він збирався в дорогу, Семен став просити взяти його з собою.

— Ні, чилий, я на війну їду, фашистського звіра в лігво загаяти.

— Я з тобою піду.

— Не дозволить начальство. Уже якщо ти так хочеш, можу тебе до передової довести, а там попросаємося.

Прибувши в частину, Шанаурін доповів командирові про видужання.

— А про того хлопчика що-небудь відомо?

— Як же, разом у госпіталі лежали. Циганча це, товаришу лейтенант, без батьків залишилось. Я привіз його з собою, проситесь хлопця до нас на службу.

— Де він? Веди його сюди!

- 5 -

ТАК І СТАВ Сенька служити у полковому взводі розвідки. Нове ім'я йому дуже сподобалось.

Багато разів ходив Сенька у розвідку разом з радянськими солдатами.

У години відпочинку хлопчик інколи співав бойовим друзям пісні рідного народу. Голос у нього був високий, дзвінкий.

Одного разу, було це на території Югославії, Шанаурін, який став уже сержантом, взяв його з собою в нічний похід. На операцію вийшли вчотирьох, а повернувся назад один Сенька. Двоє наших солдатів загинуло, а Василя тяжко поранило. Насилу вдалося Семенові вивести його в безпечне місце. Він залишив сержанта на узліссі, а сам під покровом ночі пішов назад. Чуттям розвідника і слідопита від природи був наділений юний сміливець. На світанку добрався до своїх з донесенням командира відділення.

Коли радянський підрозділ зайняв ліс, Сенька відшукав Василя і провів його до госпіталю. Тяжко пораненого Шанауріна відправили в тил, а потім демобілізували.

Де тепер Семен? Ким він став?

КОРОТКО

На вулиці Шевченка в м. Кіровограді з'явився дво-поверховий будинок — приміщення нової дитячої поліклініки. Тут розмістяться 30 лікувальних кабінетів.

О. БУР'ЯНСЬКИЙ.

«Людина людині — друг, товариш і брат» — таку лекцію прочитала нещодавно для своїх колег викладач Кіровоградського кооперативного технікуму А. Лазаренко.

І. СОТНИКОВ.

м. КІРОВОГРАД, вул. ЛУНАЧАРСЬКОГО, 36.
Телефони: редактора — 56-12, відповідального секретаря — 50-14, відділів — 50-24.
Газета виходить у середу, п'ятницю і неділю.

«Молодой коммунар» — орган Кіровоградського обласного комітету ЛКСМУ г. Кіровоград.

Кіровоградська обласна друкарня ім. Г. М. Димитрова
Облвидав, м. Кіровоград, вул. Луначарського, 36.

БК 03305.

Зам. № 7588. Т. 27.000.

Прочитайте
ці КНИГИ

Щороку Центральний Комітет ЛКСМУ та Спілка письменників України присуджують літературну премію імені М. Островського кращому творові, який вийшов у видавництві «Молодь». В цьому році редакційна рада висунула на здобуття літературної премії імені М. Островського ряд книг, зокрема:

Козаченко В. «Гарячі руки». Повість. Видавництво «Молодь», 1960 року.

Полді відбуваються під час Великої Вітчизняної війни в концтаборі, розташованому біля магістрального шляху між Уманню та Кіровоградом. В табір потрапляє Дмитро, за професією художник. Він зв'язаний з підпільною організацією партизан. Дмитро веселив іскру надії в страдальчеському полоні, заняв їх на боротьбу.

Одло о рази його примусили намалювати есесівського генерала на білому коні... В день приїзду генерала всі побачили картину. На ній були зображені ясна місячна ніч, засніжена долина, а над нею — чисте небо. Сіг стоптаних, усіяний солдатськими трупами, білими хрестами, побитими й обгорілими машиннами. Посеред бойовиська на передньому плані сидить на снігу облізлий, шоломивий пес. Сидить, зіпершись на одну передню лапу, друга — висить перебіта. Пес як пес, тільки підперезаний він полерек живота широкою стрічкою фашистського прапора з свастикою. І голова у пса не собача, а... Гітлера.

Перед картиною мить, дру-

гу, третю, а може... цілу нескінчену вічність, стояла якась особлива, приглушена ішла А потім... Що трапилось потім, ви прочитаєте у творі.

Ткач Д. «Арена». Роман. Видавництво «Молодь», 1960 р. Це — дуже цікава книга. Головні герої — молодий робітник заводу Максим Бондарчук, заслужений артист республіки Марко Баніт, циганка Голда та інші.

Максим з дитинства захоплюється акробатикою. Весь час мріє про арену. До міста приїждять циркова трупа, в якій працює відомий клоун-акробат заслужений артист Марко Баніт. З його допомогою Максим переходить працювати в цирк.

Максим випадково знайомиться з циганкою Голдою. Пізніше вони покохають один одного. Голда, наречений якої Роман гине від руки атamana Нура, залишається жити у матері Максима, працює на заводі. В неї з'являються чудові друзі, нові турботи. Її любить Максима, чекає його. В цей час її переслідує батько, — старий Нур, прагне повернути в табір до старого життя. Йому допомагає стилига Фред. Чим закінчується всі ці події прочитайте в книзі «Арена».

Павличко Д. «Днина». Поезія. Видавництво «Молодь», 1960 р.

Книга віршів про велич рідної партії, про трудові досягнення радянських людей, про політичних діячів, письменників: Франка, Шашкевича, Воронька, Галана, Тереза Мартінеса, Маноліса Глезоса.

Перший володар Рубінового кубка

ПЕРЕХІДНУ зустріч «Зірки» з футболістами Олександрійського «Шахтаря» кіровоградські болітники чекали з цікавістю. І не лише тому, що це був поєдинок двох футбольних колективів за право виступати в наступному році серед команд майстрів класу «Б». Після закінчення матчу повинна була відбутися церемонія вручення футболістам «Зірки» перехідного Рубінового кубка. Республіканська газета «Молодь України» затвердила його крадія українській команді «Снайпер».

І ось настав довгожданий час. Член редколегії газети «Молодь України» А. Котляр поздоровляє футболістів «Зірки» з заслуженою перемогою і передає команді Рубіновий кубок.

Від імені бюро обласного комітету ЛКСМУ виступив секретар Кіровоградського міського комсомолу В. Сокурченко. Він вручив команді і граціям «Зірки» Почесні грамоти обласного комітету комсомолу.

Кіровоградська «Зірка» — перша серед українських команд майстрів класу «Б», яка завоювала цей почесний трофей.

На знімку: капітан команди «Зірка» Б. Петров з почесним трофеем — Рубіновим кубком.

Фото В. КОВПАКА.

Наступний номер газети вийде 7 листопада ц. р.

Редактор П. МАРЧЕНКО.

В кінотеатрах
МІСТА

КІНОТЕАТР «МИР». Для дітей «Прихований рай». Початок о 10 год. ранку та 12 год. дня. «Америка очима французів». Початок о 2 та 4 год. дня, 6, 8, 10 год. вечора.

КІНОТЕАТР «СІВАШЕЦЬ». Для дітей «Знову до зірок» і «Могутні крила». Початок о 10 год. ранку та 2 год. дня. «Скарб». Початок о 12 та 4 год. дня, 6, 8 та 10 год. вечора.

КІНОТЕАТР «ХРОНІКА». Документальні фільми «Роки і люди», «Сорок років і один день», «Новини дня № 41/61». Демонструються без перерви з 10 год. ранку до 8 год. 30 хв. вечора. Художній фільм «На крилах пісні». Початок о 9 год. та 10 год. 50 хв. вечора.